

לצעוד איתם. לחייך להם. להתרועע איתם.

מוסוליני

אבל התנועה מסוכנת הרבה יותר מכפי שכת תימהונית יכולה להיות.

היא מהווה את האנטיתזה, את הניגוד הגמור, למדינת-ישראל שקימה ב-1948 על פי מגילת העצמאות.

ב-14 במאי לא הוקמה מלכות-ישראל, על פי צו אלוהי ובגבולות הבטחה האלוהית (שלא קיימה מעולם).

המדינה החדשה, היורדת לשורשיה בריים, משהו המתאים למוח אנאליטי.

אולי זה יעזור לו לתפוס את התפקיד הרהיבאסון שהוא עצמו ממלא כיום בדראמה הלאומית.

תנועת המתנחלים אינה תנועה לארץ ישראלית, מפני שאינה מכירה כלל בלאום הישראלי.

לאום הוא ישות פוליטית. זהו ציבור של בני-אדם, המבקשים לקיים ביחד מדינה. הדרונה היא מיסגרת פוליטית לחיים משותפים.

מדינה רמוקרטית היא מדינה שבה שולט הרוך מתן אפשרות למיעוט לפעול בדרכים לגיטימיות.

כל הכללים האלה סותרים לחלוטין את השקפת העולם של גוש-אמריקה, המתנחלים ותומכיהם.

הם דוגלים ב-"עם ישראל", שהוא גוף מיסטי, אמורפי, בלתי-מוגדר. ברור מי אינם הם באים לשלול כל זכות שהיא מאזרחים שאינם יהודים, ולמעשה נושאים כולם בליבם את חזון הטראנספר.

הם שוללים את זכותה של המדינה לקבוע לעצמה גבולות, זולת הגבולות האלוהיים מנחל מצריים ועד הנהר הגדול, הנהר סרת (לכל הפחות).

הם רואים בכל ישראל, החולק על דיעותיהם, כגור, "מסור". אמנם, הכוגרים הם הרוב במדינה — אך אין בכך חשיבות, מאחר שהם שוללים במילא את זכותו של הרוב לנהל את המדינה כרצונו ועל פי חוקיו, לבורר בין מילחמה ושלום, קידמה ואפלה.

התנפלותם הפיסית על ראש מזד שלת-ישראל היא מעשה טיבני לגמרי, מכיוון שהם שוללים במילא את הלגיטימיות של התהליך הדמוקרטי שעל פיו נבחר כראש-הממשלה של מדינה בלתי-לגיטימית.

אנשים האלה אינם "מין קיצוני" מול "שמאל קיצוני", שני השוליים של הקונסנוס הלאומי במדינת-ישראל.

אין הם נמצאים בשולי הקונסנוס, מפני שאין הם נמצאים בקונסנוס בכלל. הם נמצאים הרחק-הרחוק מחוץ לקונסנוס.

אין הם נמצאים בשולי המדינה, אלא מחוץ לה — לא רק מבחינה פיסית, גיאוגרפית ופוליטית, אלא גם מבחינה רוחנית ועקרונית.

כאשר מדינת-ישראל מוציאה את משאביה הרדלים כדי לסלול להם כבישים, לבנות להם בתים ולהטיל על רבבות יללים להגן עליהם יום-יום — הרי היא כורה לעצמה קבר.

הסופרת שולמית הראבן — שהתפרסמה בשבוע בדיעות אחרונות. הוא ימצא שם ניתוח היורד לשורשיה בריים. משהו המתאים למוח אנאליטי.

אולי זה יעזור לו לתפוס את התפקיד הרהיבאסון שהוא עצמו ממלא כיום בדראמה הלאומית.

תנועת המתנחלים אינה תנועה לארץ ישראלית, מפני שאינה מכירה כלל בלאום הישראלי.

לאום הוא ישות פוליטית. זהו ציבור של בני-אדם, המבקשים לקיים ביחד מדינה. הדרונה היא מיסגרת פוליטית לחיים משותפים.

מדינה רמוקרטית היא מדינה שבה שולט הרוך מתן אפשרות למיעוט לפעול בדרכים לגיטימיות.

כל הכללים האלה סותרים לחלוטין את השקפת העולם של גוש-אמריקה, המתנחלים ותומכיהם.

הם דוגלים ב-"עם ישראל", שהוא גוף מיסטי, אמורפי, בלתי-מוגדר. ברור מי אינם הם באים לשלול כל זכות שהיא מאזרחים שאינם יהודים, ולמעשה נושאים כולם בליבם את חזון הטראנספר.

הם שוללים את זכותה של המדינה לקבוע לעצמה גבולות, זולת הגבולות האלוהיים מנחל מצריים ועד הנהר הגדול, הנהר סרת (לכל הפחות).

הם רואים בכל ישראל, החולק על דיעותיהם, כגור, "מסור". אמנם, הכוגרים הם הרוב במדינה — אך אין בכך חשיבות, מאחר שהם שוללים במילא את זכותו של הרוב לנהל את המדינה כרצונו ועל פי חוקיו, לבורר בין מילחמה ושלום, קידמה ואפלה.

התנפלותם הפיסית על ראש מזד שלת-ישראל היא מעשה טיבני לגמרי, מכיוון שהם שוללים במילא את הלגיטימיות של התהליך הדמוקרטי שעל פיו נבחר כראש-הממשלה של מדינה בלתי-לגיטימית.

אנשים האלה אינם "מין קיצוני" מול "שמאל קיצוני", שני השוליים של הקונסנוס הלאומי במדינת-ישראל.

אין הם נמצאים בשולי הקונסנוס, מפני שאין הם נמצאים בקונסנוס בכלל. הם נמצאים הרחק-הרחוק מחוץ לקונסנוס.

אין הם נמצאים בשולי המדינה, אלא מחוץ לה — לא רק מבחינה פיסית, גיאוגרפית ופוליטית, אלא גם מבחינה רוחנית ועקרונית.

כאשר מדינת-ישראל מוציאה את משאביה הרדלים כדי לסלול להם כבישים, לבנות להם בתים ולהטיל על רבבות יללים להגן עליהם יום-יום — הרי היא כורה לעצמה קבר.

מתיבצת בעזרת הצבא. טיולי המתנחלים לא זה בלבד שאוכסחו עליידי המוני חיילים, שנלקחו ממחנות-האימונים ומקומות-העבודה.

קרה משהו הרבה יותר חמור: על פי פקודה מגנורה, השתתפו קצינים בכירים בעצמם ב-"טיולים", כאילו נמנו עם המתנחלים ואוהדיהם.

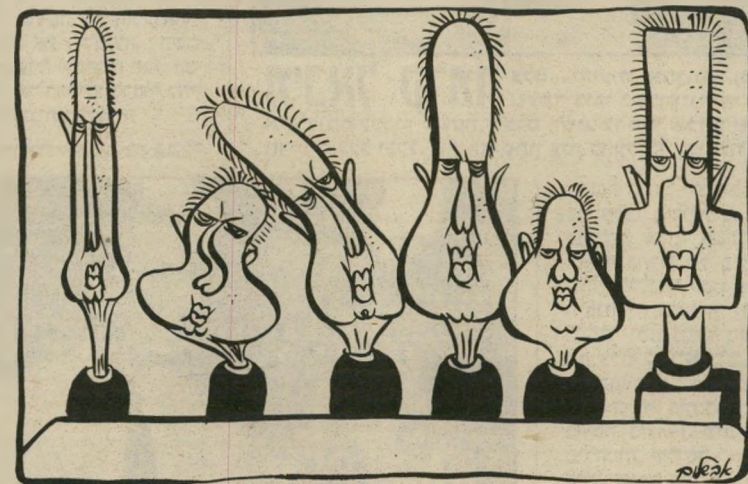
אלוף-הפיקוד, מפקדי-גרות וקצינים כריים אחרים צעדו בחבורות הפורעים, התרועעו עם הנאשמים-כרצח של אתמול ומחר, החליפו עימם חיובים ומחמאות.

כאן אנחנו מתקרבים ממש לאיר טליה של 1922.

בל בזה גם נגמר הדימון. החולצות-השחרות צעדו כדי להפוך את מוסוליני לדיקטטור.

אף אחד מן המתנחלים אינו מבקש למסור את השלטון לירי יצחק רבין.

רבין אינו המוסוליני שלהם. לכל

אז מיהו רבין האמיתי?

היותר הם רואים בו מהדורה חדשה של ויקטור עזרימוב, המלך העלוב והפחדני, שעיזר לסלול את הדרך לפני הדיקטטור.

אניני ירדע אם ויקטור עזרימוב הכין ב-1922 את מות הפאשיזם. קרוב לוודאי שלא. הוא הבין אותו רק כעבור 21 שנה, כאשר איטליה כבר הייתה מוכה ומובסת.

נרמה לו לרכין שהוא נמצא במקום-טוב באמצע בין "הימין הקיצוני" וה"שמאל הקיצוני", וכי הוא יוכל לשחק מישחק של איוון בין גוש-אמונים ושלום נכבשו.

זהו תמונה כוזבת לחלוטין. שלום נכבשו שייך לקונסנוס הישראלי, הלאומי-הרמוקרט. גוש-אמונים אינו שייך לשום קונסנוס. אין הוא ישראלי, אין הוא לאומי ואין הוא דמוקרטי.

עלולמית אלזני השוותה השבוע את יצחק רבין עם בניטו מוסוליני.

האם יש מקום להשוואה זו? בשנת 1922, כאשר הייתה איטליה שרויה במצב של תוהו-ובוהו, עלו הפאשיסטים על עיר-הנבירה.

הפאשיסטים, לובשי-החולצות-השחרות, התקבצו מכל רחבי איטליה וערכו מיעד אל רומא.

הם לא נתקלו בהתנגדות. הצבא לא חסם את דרכם. הרסובליקה נפלה לרגליהם.

אחרי שהמיעד הצליח, בא בניטו מוסר ליני בעיקבותיו (ברכבת נוחה). המלך ויקטור עזרימוב העביר לידיו את השלטון.

מוסוליני, אז בן 41, סוציאליסטי-לשעבר, חייל קרבי לשעבר, האיש שהמציא את הפאשיזם, הפך דיקטטור.

האם יש דימויון?

יש דימויון מסוים בין ה-"טיולים" של המתנחלים ובין המיעד אל רומא — מפי-ני שיש דימויון מסוים בין המתנחלים ותומכיהם בישראל ובין הפאשיסטים באיטליה של אז.

לא במיקרה היה אבא אחימאיר, גיבורם הנערץ של הפיקריים כיום, מעריץ גדול של הפאשיסטים אז.

המתנחלים כיום, כמו הפאשיסטים אז, חולמים על תחית מלכה עתיקה והקיסרות הרומית, מלכות-ישראל. אלה, כמו הם, מוכנים על "גבולות היסטוריים". אלה, כמו הם, רוצים לכפות את רצונו של מיעוט "מובחר" על הרוב.

אלה, כמו הם, רוצים לשבור את הדמוקרטיה ומאמינים כי יש להם יעוד העומר מעל לחוק. אלה, כמו הם, מבטלים את ערך הפרט ואת זכויות-האדם, תוך סגירה לערכים מיסטיים, כמו "מולדת", "אומה", "ארמה". אלה, כמו הם, מעריצים כוח, אלימות, מילחמה, כיבוש, משתמשים בטרור ועורכים פוגרומים.

מכאן גם הדימון בין המיעדים. מיעדי המתנחלים, כמו המיעד ההיסטורי ההוא, הם אקט פוליטי מובהק.

הצועדים לא באו כדי ליהנות מן השלוה בחיק הטבע, להעריך את יפי הנוף או להפיץ את אהבת האדם כאשר באים.

להיפך. בעלי-החולצות-השחרות הכריזו כגלוי שמטרתם היא חיסול המישטר הדמוקרטי הרקוב והאנטי-לאומי. הם באו לכונן את הדיקטטורה של מנהיגם, הרודן (רוכס, מנהיג) — מוסוליני הנ"ל.

המתנחלים אינם כה גלוי-לב. הם רוצים רק לכפות על הממשלה מריניות הנוגרת את רצונו הרוב. זוהי הריסת הדמוקרטיה באמצעים אחרים.

המתנחלים פועלים כפי שהם פועלים מפני שהם מרגישים כי הרוב מתרחק מהם, נוטה לשלום, מחפש הסדר, מוכן לוותר על הריבונות הישראלית בגדה וברצועה.

מטרתם העליונה היא לסכל את המגמה הזאת, להחזיק אותה באיבה בעוד מועד, לגרור את הרוב בעל כורחו למריניות של ריבוי, מילחמה והתשטות.

יש עוד דימויון חשוב בין העליה על רומא וטיולי המתנחלים.

מוסוליני לא היה נותן את הפקודה למיצע, ער, אלמלא היה בטוח מראש כי הצבא האיטלקי לא יפעל נגדו, וכי המלך יכנע לו.

במדינה מודרנית, אין עושים מהפכה נגד הצבא. לא הפכה מצליחה רק אם היא